

PineBook

เทพ ปทธ ล้าง พิภพ

灵武弑九天

4

平凡魔术师 เขียน
ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง แปล
LingFeiLong วาด

บทที่ 136 ธนเทพเงาจันทร์สาแดงพลัง

นอกเมืองปาสวง ภายใต้ท้องฟ้าสีครามที่หมู่เมฆลอย
อ้อยอิ่งนับหมื่นล้าน ทหารหลายหมื่นคนกำลังเสี่ยงชีวิตเพื่อ
ต่อสู้กับคลื่นสัตว์อสูร ศาสดาของสัตว์อสูรขนาดใหญ่
เกลื่อนกลาดอยู่ทั่วสนามรบ

ห่างออกไปหนึ่งลิ้นฟ้าประตูเมือง ศพของสัตว์อสูร
กองพะเนินราวกับภูผา โลหิตสีแดงสดอาบย้อมทั่วทั้งผืนพสุธา

สัตว์อสูรยังคงโจมตีอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าพวกมันจะตาย
ไปมาก แต่ก็คร่าชีวิตทหารไปเป็นจำนวนมากเช่นกัน

ผ่านไปเพียงครึ่งชั่วยาม ทหารหลายพันคนก็ล้มตาย
ภายใต้คมเขี้ยวของสัตว์อสูร แต่ไม่มีสักคนที่คิดจะถอยหนี
เพราะพวกเขารู้ว่าเยี่ยงยงกำลังดิ้นรนต่อสู้กับอสูรชั้นหกออยู่ห่าง
ออกไป

เย่หยางซึ่งได้รับความเคารพในฐานะเทียนอู่โหวคนแรก
ของอาณาจักรเสี่ยงชีวิตต่อสู้เพื่อเมืองปาสวง ทำให้ทหารทุกคน
เทิดทูนบูชาเย่หยางจนแทบดวงตามีดบอด

พวกเขาเชื่อว่าเย่หยางสามารถนำทัพพวกเขาจนได้รับ
ชัยชนะ ปกป้องผู้คนในเมืองปาสวงได้สำเร็จ

‘ตุ้ม!’

มีเสียงดังขึ้นอีกครั้ง หอกของเย่หยางเบี่ยงหลบการ
โจมตีของตะขาบยักษ์ ขณะเดียวกันเขาก็กวาดตาไปทั่วสนาม
รบ

เห็นเยี่ยวี่ห่านกับหลัวเสวียเฟิงกำลังต่อสู้กับสัตว์อสูร
ชั้นห้า แม้ว่าจะไม่เพลี่ยงพล้ำ แต่พวกเขาก็ต้องสู้อย่างสุดกำลัง

โดยเฉพาะพญาอสรพิษศิลาชาติที่เยี่ยวี่ห่านกำลังรับมือ
อยู่ ระดับของมันอยู่ในชั้นห้าสูงสุดแล้ว อีกทั้งการป้องกันยัง
ทรงพลังเป็นอย่างมาก

หากคุณลักษณะปรากฏแท้ของเยี่ยวี่ห่านไม่อาจชะลอ
ความเร็วของมันไว้ เก่งว่าเขาคงยากจะหยุดสัตว์อสูรตัวนี้ได้

ปัจจุบันสงยไคซานยังทำหน้าที่เฝ้าประตูเมืองอย่างแข็งขัน แม้ว่าสัตว์อสูรจะไม่สามารถโจมตีกำแพงเมืองได้ชั่วคราว แต่เมื่อเวลาผ่านไป จำนวนทหารที่เสียชีวิตก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เย่หยางเห็นทหารนอนจมกองเลือดทีละคน สายตาของพวกเขาายังแสดงให้เห็นถึงความรักอันลึกซึ้งต่อคนที่รัก หัวใจของเขารู้สึกเจ็บปวดราวกับถูกเข็มทิ่มแทง

แม้จะรู้ว่าที่ใดมีสงครามที่นั่นย่อมมีความตาย ทว่าในฐานะนักเดินทางข้ามเวลา เขาไม่อาจยอมรับความจริงข้อนี้ได้

เขาไม่อาจปล่อยเวลายืดเยื้อไปมากกว่านี้ได้อีกต่อไป ต้องรีบจัดการสัตว์อสูรระดับราชันตัวนี้ให้จงได้ เย่หยางตะโกนเสียงดัง พลั้งปากแก้ไจอย่างบ้าคลั่ง ร่างกายแปรเปลี่ยนเป็นสีเงิน ระเบิดแรงกดดันแข็งแกร่งกว่าเดิมหลายเท่า

เย่หยางได้ผ่านการอาบพันธุส์วรรค์ในดินแดนลี้ลับทั้งยังต่อสู้ทรมาณตนเองในถ้ำทดสอบมรดกกับหุ่นร่างมนุษย์อย่างบ้าคลั่ง ส่งผลให้กายามังกรคชสารของเขาเข้าสู่ขั้นสองได้สำเร็จ

แม้ว่าเขาจะยังไม่บรรลุถึงขั้นสมบูรณ์แบบ แต่กายาเงินก็ทรงพลังมากกว่ากายาสัมฤทธิ์หลายเท่า

เย่หยางตะโกนเสียงดัง พร้อมกวาดหอกในมือโจมตีเข้าไปใส่ด้านข้างของตะขาบยักษ์ ระเบิดพลังมหาศาลจนแม้แต่ตะขาบยักษ์ที่สูงกว่าหนึ่งร้อยจั้งยังไม่อาจต้านทานได้ ร่างของมันลอยคว้างขึ้นไปบนอากาศ

ขณะที่ร่างของมันถูกกระแทกขึ้นไปบนอากาศ ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ต่างตกตะลึง ยามนี้เย่หยางดูราวกับเทพสงครามเกราะเงิน เส้นผมสีเงินปลิวไสวอย่างต่อเนื่อง

ร่างของตะขาบยักษ์ถูกฟาดขึ้นไปในอากาศ เย่หยางซึ่งเดิมทีอยู่บนพื้นหายตัวไปปรากฏตัวขึ้นบนอากาศอย่างฉับพลัน ใช้หอกที่เต็มไปด้วยพลังเกลียวคลื่นแทงเข้าใส่ท้องของตะขาบยักษ์

“ระเบิดภูเขา”

แสงสีขาวซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางครึ่งจั้งพุ่งออกไปทะลวงแทงหน้าท้องของตะขาบยักษ์โดยตรง

‘ตูม!!!’

ทันใดนั้นช่องท้องของตะขาบยักษ์ก็ถูกเจาะเป็นรูขนาด
ใหญ่ประมาณหนึ่งจ้ง มีน้ำสีดำไหลย้อยออกมา เย่หยางรู้สึก
หดหู่ใจเมื่อเห็นว่าการโจมตีของตนสร้างความเสียหายได้เพียง
เล็กน้อยเท่านั้น

เดิมทีเย่หยางคิดว่าตะขาบยักษ์น่าจะได้รับบาดเจ็บ
สาหัสจากการโจมตีทะเลทะลวงของระเบิดภูผา

เย่หยางสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าการโจมตีเมื่อสักครู่นี้
ทะเลเพียงเปลือกชั้นแรกของมันเท่านั้น อีกทั้งบาดแผลยังลึกไม่
เกินสามนิ้ว

บาดแผลลึกสามนิ้วเปรียบเสมือนเส้นอันเล็กแทงร่าง
อันใหญ่โตของตะขาบยักษ์ ไม่ส่งผลกระทบอะไรกับมันมากนัก

เมื่อตะขาบยักษ์ถูกแทง มันก็ร้องคำราม

หลังจากร่วงลงกระแทกพื้น ร่างกายของมันก็เริ่มโค้งงอ
ปากเปิดกว้าง ฟันหมอกสีดำซึ่งมีรัศมีกว่าสามลิ้นปกคลุมเย่หยาง
ทันที

หมอกปรากฏขึ้นแล้วสลายหายไปในพริบตา

เมื่อหมอกจางลง ทุกคนที่เฝ้ามองดูเย่หยางก็ตะโกน
อย่างโศกเศร้า

หมอกดำสลายไป ต้นไม้และสัตว์อสูรทั้งหมดภายในรัศมี
สามลี้ล้วนถูกกัดกร่อนจนสิ้น เหลือไว้เพียงหนองน้ำสีดำซึ่งมี
กระดูกสัตว์อสูรหลายสิบชิ้นกองอยู่อย่างเจียบๆ

“เทียนอู่โหว่”

“ลูกพี่”

“เย่หยาง”

ทุกคนกริ๊ดร้องสุดเสียง คิดว่าเย่หยางประสบกับอุบัติเหตุ
ไม่คาดฝัน ทันใดนั้นพื้นที่ก็เกิดความผันผวน เย่หยางปรากฏตัว
ขึ้นกลางอากาศ

เมื่อเย่หยางปรากฏตัว เสียงเฮลั่นดังขึ้นทันที
เย่ชิงเสวียนกับเฟิงชิงเอ๋อร์น้ำตาไหลริน ทหารทั้งเมืองต่างชื่น
ชมยินดี

ตอนที่เย่หยางเห็นตะขาบยักษ์อัปาทขนาดใหญ่มาทาง
ตน หนังสือระชะของเขา ก็ด้านชา กลืนอายแห่งความตายปรากฏ
ขึ้นในจิตใจอย่างรุนแรง

เขาใช้ ‘เงาเมายา’ พุ่งตรงไปปรากฏด้านหลังตะขาบยักษ์
ไวเท่าความคิด เมื่อเห็นภาพน่าสะพรึงกลัวด้านหน้า หลังของ
เขาก็ซุ่มโซกไปด้วยเหงื่อ หากไม่รีบหลบซ่อนตัว คงถูกกัดกร่อน
เหลือเพียงกระดูก

เมื่อเห็นว่าตะขาบยักษ์ทรงพลังเพียงใด เย่หยางก็กัดฟัน
กรอด เกือบหอก ผสานมูทราสร้างสัญลักษณ์อย่างต่อเนื่อง
ขณะที่ผสานมูทราอยู่นั้น พื้นที่ก็เริ่มสั่นไหวอย่างซ้ๆ

พลังกำเนิดฟ้าดินถูกกระตุ้น บรรยากาศโดยรอบเริ่มบิด
เบี้ยวอย่างซ้ๆ หมัดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่าสี่สิบจั้งค่อยๆ ก่อ
ตัวขึ้นท่ามกลางรูปแบบการผนึกของเย่หยาง

เมื่อหมัดโปร่งใสก่อตัวขึ้น ปรากฏฟ้าดินภายในรัศมีกว่า
สิบลี้ก็ถูกมันดูดซับทันที

หลังดูดซับปรากฏฟ้าดิน เงาหมัดที่เคยเลื่อนรางก็เริ่ม
ควบแน่นทรงพลังขึ้นเรื่อยๆ

แรงกดดันมหาศาลเล็ดลอดออกมาจากหมัด ทำให้ผู้คน
และสัตว์อสูรนับไม่ถ้วนสั่นสะท้านราวกับว่าวันสิ้นโลกกำลัง
มาถึง

“สวรรค์! นี่มันวิชายุทธ์อันใดกัน” ทุกคนตกตะลึง

‘หรือนี่คือวิชายุทธ์ระดับโลกในตำนาน?’ เย่หลิงเทียน
กำขึงให้ หวังเจ้อและคนอื่นๆ คิดในใจด้วยความไม่อยากจะเชื่อ

“เขาสามารถใช้เคล็ดวิชาระดับโลกได้จริงๆ เป็นไปได้
อย่างไรงั้น” แม้แต่เยี่ยวี่หาน หลัวเสวี่เฟิงและเมิ่งเฟยที่
ติดตามอยู่ข้างกายเย่หยางต่างก็มองเขาด้วยความไม่อยากจะ
เชื่อเช่นกัน

เย่หยางตะโกน “หมัดเขย่าภูผาเคลื่อนสมุทร!”

หมัดขนาดใหญ่กระแทกเข้าไปใส่ตะขบยักษ์ที่อยู่บนพื้น

เมื่อตะขบยักษ์เห็นหมัดขนาดใหญ่บดขยี้ลงมา ทันใด
นั้นทั้งตัวของมันก็เปล่งประกายด้วยแสงสีเหลือง ปรากฏชั้นหิน
สีเหลืองหนาปกคลุมทั่วร่าง

‘ตูม!!!’

ผืนแผ่นดินสั่นสะเทือนจนทุกคนที่อยู่ในรัศมีหลายสิบลี้
แทบจะไม่สามารถยืนหยัดได้ แม้แต่ทหารที่ยืนอยู่บนประตูเมือง
ยังถูกระแทกลงจากกำแพงเมือง โชคดีที่พวกเขาทั้งหมดเป็น
ผู้ฝึกยุทธ์จึงไม่ร่วงตกไปตาย

จากนั้นคลื่นอากาศอันน่าสะพรึงกลัวก็แผ่กระจายไปทั่ว
ราวกับคลื่นมหาสมุทรโหมกระหน่ำ สัตว์อสูรบางตัวที่อยู่ใกล้ถูก
ขยี้จนตายตัวแล้วตัวเล่า แม้แต่สัตว์อสูรที่อยู่ไกลออกไปยังถูก
พัดกระเด็นราวกับเรือเล็กโดนคลื่นซัด

โชคดีที่สถานที่ต่อสู้ของเย่หยางอยู่ห่างจากกำแพงเมือง
มากกว่าสิบลี้ ไม่เช่นนั้นสัตว์อสูรบางตัวอาจถูกส่งไปยัง
ประตูเมืองโดยตรง

หลังจากลมกระโชกแรงพัดผ่านไป ผู้คนพยายามลืมตา
ขึ้นมองไปข้างหน้าโดยไม่สนใจฝุ่นควันบนท้องฟ้า

สิ่งที่เห็นคือหลุมขนาดใหญ่กินรัศมีกว่าหนึ่งร้อยจั้ง เหลือ
เพียงส่วนหางของตะขาบยักษ์เท่านั้นที่ยังคงอยู่ด้านนอก ส่วน
อื่นๆ ของมันถูกฝังลึกอยู่ใต้หลุม

ทุกคนตกตะลึงเมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า พวกเขานึกไม่ถึงว่าคนคนหนึ่งจะสามารถสร้างพลังทำลายล้างมหาศาลเช่นนี้

ที่น่าตื่นตะลึงยิ่งไปกว่านั้นคือพวกเขาเห็นตะขาบยักษ์นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง เลยคิดว่ามันสิ้นชีพไปแล้ว แต่ขณะที่พวกเขากำลังจะตะโกนโห่ร้องด้วยความดีใจ

‘ตูม!’

ตะขาบยักษ์ที่คิดว่าตายแล้ว อยู่ๆ ก็พุ่งออกมาจากพื้น ยึดตัวตรง พร้อมเปล่งเสียงกรีดร้องแหลมเล็กออกมา

เมื่อเห็นว่าตะขาบยักษ์รอดชีวิตจากการโจมตีอันทรงพลังเช่นนี้ ทุกคนก็หมดหวัง พลังของสัตว์อสูรระดับหกอยู่เหนือจินตนาการของพวกเขาไปมาก

ทุกคนรู้สึกขมขื่นในใจ ไม่ต้องกล่าวถึงสัตว์อสูรตัวอื่นๆ หากยังไม่สามารถสยบตะขาบยักษ์ชั้นหกนี้ได้ เกรงว่าวันนี้เมืองปาฮวงคงไม่รอดแล้ว

ขณะที่ทุกคนกำลังสิ้นหวัง เสียงตะโกนอันคุ้นเคยก็ดังขึ้น ทำให้หัวใจที่ตายไปแล้วของทุกคนกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

“ศรแหวกเมฆมา”

ลูกศรสีทองขนาดใหญ่ยาวสิบจั้งพุ่งทะลวงเข้าใส่หัวของ ตะขาบยักษ์ทันทีที่มีมังกรดำร้อง ส่งผลให้หัวขนาดใหญ่ของมันถูก บดขยี้เป็นชิ้นๆ ทันที

ย้อนกลับไปตอนที่เย่หยางใช้วิชาระดับโลก ‘หมัดเขย่า ภูเขาเคลื่อนสมุทร’ เขาก็เห็นตะขาบยักษ์สวมชุดเกราะสีเหลืองที่ คล้ายศิลา ผ่นวกกับพื้นด้านล่างของมันเป็นดินอ่อน เขาเลยมารู้สึก ว่าคงเป็นเรื่องยากที่จะสังหารมันด้วยการโจมตีครั้งนี้

หลังปลดปล่อยการโจมตี เย่หยางยังเหลือแค้นแท้ภายใน กว่าห้าสิบส่วน เขาจึงรีบใช้ ‘เงาമായา’ เพื่อซ่อนตัวชั่วคราว ขณะเดียวกันก็นำธนูเทพเงาจันทร์ออกมา พร้อมโคจร พลั้งแค้นแท้ทั้งหมดเข้าสู่ธนู

แน่นอนว่าการโจมตีครั้งแรกทำให้กลิ่นอายของ ตะขาบยักษ์อ่อนแอลงมาก แต่ก็ยังไม่ตาย มันจึงพุ่งออกมาจาก

พื้นด้วยความโกรธ ร้องคำรามเสียงดังลั่น หมายถึงฆ่าระบาย
โทสะ

ระหว่างนั้นเย่หยางก็เตรียมลูกศรไว้รอแล้ว เมื่อ
ตะขาบยักษ์ไร้ซึ่งการป้องกันใดๆ เขาก็โจมตีทะลุหัวของ
ตะขาบยักษ์ได้สำเร็จ

ผู้คนที่เฝ้าดูแทบไม่เชื่อสายตา สัตว์อสูรชั้นหกแสน
ทรงพลัง บัดนี้ได้พ่ายแพ้ให้แก่เย่หยางแล้วจริงๆ

หลังจากสถานการณ์พลิกผันหลายครั้ง ในที่สุดเย่หยางก็
สังหารสัตว์อสูรทรงพลังตัวนี้ได้ ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็ดู
เหมือนจะแตกสลาย คันธนูยาวร่วงหล่นปักพื้น หอบหายใจ
อย่างหนักด้วยความอ่อนล้า

ยามนี้เขาไร้ซึ่งพลังแล้วจริงๆ แก่นแท้จำนวนมหาศาล
ถูกใช้ไปจนหมดสิ้น

หากการโจมตีครั้งนี้ไม่สามารถฆ่าตะขาบยักษ์ได้ เกรง
ว่าวันนี้เย่หยางจะตายอยู่ที่นี้

เย่หยางพยายามเก็บอาการ เพราะทุกคนกำลังมองเขา ด้วยสายตาชื่นชมและเกรงขาม แม้แต่เย่หลิงเทียนก็ยังน้ำตาคลอเบ้า

ทหารทั้งหมดในเมืองร้องตะโกนอย่างตื่นเต้น เมื่อเห็นว่าเย่หยางสังหารสัตว์อสูรชั้นหกที่ทรงพลังอย่างน่าเหลือเชื่อได้เพียงลำพัง

“เทียนอู่โหวทรงพลัง เมืองปาฮวงต้องชนะ”

“เทียนอู่โหวทรงพลัง เมืองปาฮวงต้องชนะ”

“เทียนอู่โหวทรงพลัง เมืองปาฮวงต้องชนะ”

เสียงตะโกนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง บัดนี้เย่หยางได้สังหารภัยคุกคามใหญ่ที่สุดไปแล้ว กล่าวได้ว่าเมืองปาฮวงรอดพ้นจากภัยพิบัติแล้ว

เมื่อสัตว์อสูรชั้นหกถูกสังหาร ก้อนหินหนักอึ้งในหัวใจของทุกคนก็ถูกวางลง ความกดดันลดลงเป็นอย่างมาก ขวัญกำลังใจของเหล่าทหารเพิ่มพูนสูงขึ้น พวกเขาทั้งหมดพยายามอย่างหนักเพื่อสังหารสัตว์อสูรที่เหลือ

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์โดยรวมเป็นที่แน่นอนแล้ว
เย่หยางก็ยิ้มออกมา “ถึงเวลาสู้กลับ”

ครบถ้วน

บทที่ 137 ชัยชนะอันยิ่งใหญ่

เย่หยางสังหารราชันสูรชั้นหก จุดประกายความคลั่งไคล้
ของเหล่าทหารนับหมื่น ช่วยให้ทุกคนมองเห็นรุ่งอรุณแห่ง
ชัยชนะ

เย่หยางสุดหายใจลึก เปิดใช้งานอักขระ “ช่วงชิงสวรรค์”
บนร่างกาย ฟันฟูแกนแท้ที่อยู่ภายในร่างอย่างรวดเร็ว
ขณะเดียวกันก็โคจรพลังวิญญาณเหยียบกระบี่บินไปหา
หลัวเสวียเฟิงที่อยู่ห่างออกไป

ดาบใหญ่ในมือของหลัวเสวียเฟิงถูกกวัดแกว่งฟาดฟัน
อย่างต่อเนื่อง ทว่าก็ยังไม่สามารถสังหารวานรวัชระสัตว์สูรชั้น
ห้า

เนื่องจากระดับพลังยุทธ์ของหลัวเสวียเฟิงยังต่ำเกินไปจึง
ไม่สามารถปลดปล่อยพลังดาบในมือออกมาได้เต็มที่ โชคดีที่
ดาบนั้นคมมากจนสร้างภัยคุกคามให้แก่วานรวัชระ

หลังจากเวลาผ่านไปพอสมควร หลัวเสวี่เฟิงก็เริ่มหอบหายใจ การใช้ดาบที่มีขนาดความสูงเกือบเท่าตัวคนผลาญพลังแก่นแท้ของเขามากทีเดียว

ทันใดนั้นเงากระบี่สายหนึ่งก็ปรากฏขึ้น พร้อมฟาดเข้าใส่วานรวัชระ มันรีบยกแขนสกัดกันทันที

“จูด!!”

โลหิตสาตกกระเซ็น จากนั้นท่อนแขนขนาดใหญ่ก็ถูกฟันขาด

“พี่ใหญ่” หลัวเสวี่เฟิงตกใจเมื่อเห็นเย่หยาง

เขาทุ่มเทศมาริทั้งหมดต่อสู้อย่างหนักกับวานรวัชระ แม้จะเกิดการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงจากฝั่งเย่หยางจนได้ยินเสียงทุกคนตะโกนโห่ร้อง ทว่าเขาก็ไม่กล้าเสียสมาธิแม้แต่หน่อย

“รีบสังหารมันซะ” เย่หยางสร้างผนึกมือ นี่คือการกระบวนท่าที่เขาเรียนรู้อมาจากมู่อวีฉิง เป็นการโจมตีด้วยพลังวิญญาณ

หากย้อนกลับไปในดินแดนลี้ลับ มู่อวีฉิงใช้กระบวนท่านี้กวาดล้างเฟิงอู่ชื่อกับลู่อวีทง รวมถึงกองทัพทั้งหมดของพวกเขา

แต่เย่หยางเรียนรู้อย่างแค่นี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นยังไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียด นอกจากนี้พลังวิญญาณของเย่หยางยังเทียบไม่ได้กับมูอวีจิง หากมูอวีจิงใช้กระบวรทำนี้ วานรวัชรคงถูกผ่าครึ่งเป็นสองส่วนทันที

ถึงกระนั้นการตัดแขนข้างหนึ่งของวานรวัชรก็ช่วยลดพลังรบของมันลงมาก เพียงเท่านี้เขาก็บรรลุเป้าหมายแล้ว

หลังกวัดแกว่งหอกในมือ ผสานกับการโจมตีของหลัวเสวียเฟิงอีกสองสามกระบวรทำ ในที่สุดพวกเขาก็สามารถสังหารวานรวัชรไร้แขนลงได้

ต่อมาทั้งสองก็มุ่งหน้าไปหาเยื่ออวีหานทันที แม้ว่าพลังรบของเย่หยางกับหลัวเสวียเฟิงจะลดลงมาก แต่การเคลื่อนไหวของทั้งสามก็เฉียบคมมากเช่นเดียวกัน

ผ่านไปเพียงครึ่งกำหนด รูปสัตว์อสูรชั้นห้าก็ส่งเสียงคำรามอย่างไม่เต็มใจ ก่อนถูกผ่าเป็นสองท่อน

เย่หยางเอื้อมมือออกไปหยิบร่างของพญาอสรพิษสีดำที่เก็บไว้ในแหวนมิติ รวมถึงตะขบยักษ์กับวานรวัชร ส่งผลให้ภายในแหวนมิติของเขามีร่างของสัตว์อสูรกองเป็นภูเขา

หลังจากเย่หยางจัดการสัตว์อสูรระดับสูงแล้ว เขากับพรรคพวกทั้งสองก็รีบมุ่งหน้ากลับไปป้องกันเมืองอย่างรวดเร็ว ลากร่างที่เหนื่อยล้าโจมตีสังหารสัตว์อสูรอย่างต่อเนื่อง

ด้วยการสนับสนุนของทั้งสาม ทำให้แนวป้องกันของเมืองปาฮวงแข็งแกร่งขึ้นมาก เมื่อเห็นว่าแนวป้องกันมีเสถียรภาพแล้ว เขาก็กระโดดขึ้นไปบนประตูเมือง

ลูกศรถูกยิงออกไปอย่างต่อเนื่อง เย่หยางใช้ประโยชน์จากระยะโจมตีของเงาจันทร์าคอยช่วยเหลือทหารที่ใกล้ตายจากคมเขี้ยวของสัตว์อสูรเป็นครั้งคราว

ปัจจุบันทั่วทั้งร่างของเย่หยางชุ่มโชกไปด้วยโลหิต ยกเว้นดวงตาของเขา โลหิตบนร่างที่บวมจนแทบจะกลายเป็นเกราะหนา จนดูเหมือนกับยมทูตจากนรกอเวจี

แต่ใจของทหารทุกคนในเมืองปาฮวงมองเย่หยางเป็นเสมือนเทพผู้พิทักษ์ ภาพลักษณะของเย่หยางฝังแน่นอยู่ในจิตใจของทุกคนอย่างไม่อาจลบเลือน

นับจากนี้พวกเขาจะเล่าวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ของเทียนอู่โหวให้ลูกหลานฟังจนแก่เฒ่า...

การต่อสู้ดำเนินมาจนถึงช่วงบ่าย ก่อนฟ้ามืด กองทัพจากเมืองปาสวงซึ่งนำโดยเย่หยางก็สามารถสังหารสัตว์อสูรทั้งหมด

หลังจากต่อสู้ยาวนานกว่าสี่ชั่วยาม โลहितหน้าประตูเมืองปาสวงก่อตัวเป็นแอ่งน้ำ บริเวณที่ตื้นที่สุดสามารถจุ่มข้อเท้าลงไป

หลังนับความเสียหายจากการต่อสู้พบว่ามียศทหารมากกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันนายยอมสละชีวิตของตนในสงคราม จำนวนดังกล่าวทำให้จิตใจของเย่หยางหนักอึ้ง

ชีวิตมนุษย์มากกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันต้องสูญเสียชีวิตไปเช่นนี้ทำให้เย่หยางผู้มีประสบการณ์ในสนามรบยากจะยอมรับได้

แต่เย่หยางพบว่าเย่หลิงเทียนกับคนอื่นๆ ไม่ได้รู้สึกเศร้ามากนัก แม้แต่ทหารที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ดูไม่ค่อยเศร้าเช่นเดียวกัน

เย่หยางจึงทหารออกมาแล้วถามว่า “เจ้าไม่เสียใจบ้างหรือไรที่เหล่าสหายเสียชีวิตไปมากมาย”

ทหารที่กำลังทำความสะอาดสนามรบได้ยินคำถามของ
เย่หยางก็ตอบด้วยความเคารพทันทีว่า “เทียนอู่โหว เราไม่กลัว
ตาย ตราบใจที่ญาติพี่น้องของเรายังมีชีวิต เราก็คงสู้ต่อไป
พยายามฝึกฝนอย่างหนักเพื่อปกป้องครอบครัวของเรา”

“ปกป้องครอบครัวของเรา...ปกป้องครอบครัวของเรา”
เย่หยางพึมพำสองสามประโยค หวนนึกไปถึงประวัติศาสตร์ยุค
โบราณที่เขียนไว้ในหนังสือตอนเขายังเป็นเด็ก

ในตอนนั้นผู้คนรู้เพียงวิธีการทำงานหนักเพื่อเอาชีวิตรอดจากธรรมชาติอันแสนโหดร้าย ศัตรูของพวกเขาเป็นเพียง
สัตว์ร้ายตามธรรมชาติ

แต่ด้วยความก้าวหน้าทางอารยธรรม มนุษย์จึงมีพลัง
มากขึ้นเรื่อยๆ อารยธรรมเกิดขึ้น สงครามก็เกิดขึ้นตามมา ผู้คน
จึงไม่ต่อสู้กับสัตว์ป่าอีกต่อไป แต่เริ่มหันมาชนฆ่ากันเอง

ประกายเปลวเพลิงจากระยะไกลบอกว่าศพของเหล่า
ทหารที่สังเวยชีวิตจากศึกครั้งนี้กำลังถูกเผา เพราะในสงคราม
ครั้งใหญ่ ศพของมนุษย์กับสัตว์อสูรไม่สามารถถูกฝังได้
เนื่องจากจะทำให้เกิดโรคระบาด

เขาก้าวขาหนักๆ ไปยังศพที่ถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

ทหารทั้งหมดที่เห็นเย่หยางมาพบเขารีบคุกเข่าลงข้าง
หนึ่งแล้วกล่าวว่า “การจะเทียบอุโหว”

เย่หยางโบกมือให้พวกเขาลุกขึ้น หันหน้าไปทางกอง
ฟอนแล้วโค้งคำนับอย่างสุดซึ้ง

พวกเขาคือวีรบุรุษแท้จริงของเมืองปาฮวง พวกเขาใช้
ชีวิตอันแสนมีค่าแลกกับความสงบสุขของคนที่พวกเขารัก นี่คือ
จุดหมายปลายทางอันรุ่งโรจน์สูงสุดสำหรับนักรบ

เมื่อทหารเห็นเย่หยางผู้มีสถานะเป็นถึงเทียบอุโหวเชิดชู
กองฟอนของทหารธรรมดาสามัญ ทำให้ดวงตาของพวกเขา
เปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อด้วยอารมณ์ซับซ้อน

เย่หยางเห็นคนผู้หนึ่งกำลังเดินมาหาจึงกล่าวขึ้นว่า
“ผู้ตรวจการหวัง หลังจากคลี่คลายสัตว์อสูรจบลงจงสร้างอนุสรณ์หิน
ที่สูงกว่าอาคารไว้ในเมืองปาฮวง สลักชื่อเหล่าทหารที่เสียชีวิต
จากคลี่คลายสัตว์อสูรไว้ให้ทุกคนสักการะ”

“ชื่อของพวกเขาจะถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของเมืองปาสวงตลอดไป ให้ลูกหลานของพวกเขาภาคภูมิใจเมื่อเห็นชื่อ ขอฝากเรื่องนี้ไว้กับท่านด้วย”

“ไม่ต้องห่วงขอรับ ข้าจะจัดการเรื่องนี้เป็นอย่างดี” หวังเซ่อกล่าวด้วยความเคารพ การสร้างอนุสรณ์ให้แก่ทหารสามัญไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในอาณาจักรเทียนอู่ เย่หยางเป็นคนแรกที่ริเริ่มเรื่องนี้

ความรู้โรจน์ในสนามรบเป็นของผู้นำเท่านั้น ดังนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า ความสำเร็จของคนผู้หนึ่งมาจากการเสียสละนับไม่ถ้วน นามของแม่ทัพผู้เกรียงไกรล้วนประกอบขึ้นจากซากศพและกองกระดูกของทหารจำนวนนับไม่ถ้วน

แต่มีผู้ใดบ้างสร้างอนุสรณ์ให้แก่ทหารสามัญ? ทหารสามัญล้วนมีภูมิหลังที่ยากจนข้นแค้น ไม่ว่าจะเข้าร่วมกองทัพหรือตกตายเป็นก็แทบไม่มีผู้ใดให้ความสนใจ ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้ายิ่ง

ตอนนี้การกระทำของเย่หยางทำให้หวังเซ่อซึ่งมีภูมิหลังต่ำต้อยเช่นกันรู้สึกสะเทือนใจจนยากจะอธิบายเป็นคำพูด

ปรากฏว่าสิ่งที่เย่หยางกล่าวในตอนแรกไม่ได้เพื่อเพิ่มขวัญกำลังใจ แต่เขาทำตามที่กำลังจริง ๆ

คืนนั้นกองทัพทั้งหมดไม่ได้โศกเศร้ากับการเสียสละของ
สหายร่วมรบ แต่กลับเฉลิมฉลองในชัยชนะอย่างกระตือรือร้น

เมื่อเห็นพวกเขาเริ่มรื่นเริงสนุกสนาน ความหดหู่ของ
เย่หยางก็ลงน้อยลงมาก ในโลกนี้ยกเว้นเทพเซียนในตำนาน
ผู้ใดบ้างที่มีชีวิตอยู่คำฟ้า

การเสียสละเพื่อคนที่ตนเองรักถือเป็นการเสียสละอัน
ยอดเยี่ยม ไม่จำเป็นต้องเศร้าโศกเสียใจ

กองไฟยังคงลุกไหม้อยู่ที่นั่นในยามราตรี เย่หยางนำซาก
สัตว์อสูรสามตัวออกมา โดยเฉพาะเมื่อตะขาบที่มีความสูง
มากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบจั้งปรากฏขึ้น ผุ่ชนทั้งหมดต่างกรี๊ดร้อง
ด้วยความตื่นตระหนก

ปัจจุบันในจัตุรัสกลางเมืองชั้นในไม่เพียงมีแต่ทหาร
เท่านั้น ยังมีผู้คนที่ยากนำอาหารของตัวเองออกมาเพื่อร่วม
เฉลิมฉลองกับทหารอีกด้วย

แม้ว่าตะขาบยักษ์จะตายไปแล้ว แต่แรงกดดันอันน่า
ครั่นคร้ามที่ปลดปล่อยออกมาจากศพยังคงทำให้ทหารระดับต่ำ
บางคนหวาดกลัวจนเหงื่อเย็นเยียบไหลซึม

คนธรรมดาแตกฮือ บางคนวิ่งไปหลบซ่อนตัวในที่
ห่างไกล แอบมองสัตว์อสูรที่มีขนาดเท่าภูเขา

“นี่คือสัตว์อสูรชั้นหก? มันทรงพลังมาก เพียงแค่ศพยัง
ทำให้เรารู้สึกสั่นสะท้าน”

“ใช่! ถ้าข้าเจอตอนมันเป็นๆ คงขยับตัวไม่ได้”

“เทียนอู่โห้เป็นเหมือนเทพเจ้าที่จุติลงมายังโลก ถึง
สังหารสัตว์อสูรทรงพลังเช่นนี้ได้” ทหารทุกคนในกลุ่มแสดงความ
ความคิดเห็นกัน

แม้ว่าบางคนจะได้เห็นการต่อสู้ของเย่หยางกับ
ตะขาบยักษ์ แต่ระยะก็ห่างออกไปไกลหลายสิบลี้ เมื่อได้เห็น
ตะขาบยักษ์ใกล้ๆ พวกเขาถึงรู้ว่ามันน่าสะพรึงกลัวเพียงใด ยิ่ง
ทำให้ความเคารพยำเกรงที่มีต่อเย่หยางลึกซึ้งมากขึ้น

เย่หยางบอกให้ทหารรวบรวมแก่นสัตว์อสูรทั้งสามตัว พร้อมกับทำความสะอาดของสัตว์อสูรทั้งหมด โดยเฉพาะ ตะขบยักษ์สัตว์อสูรชั้นหก ให้หาคนถอดหัวมันออก แบ่งตัว ออกเป็นส่วนๆ ล้างเนื้อข้างใน แล้วเก็บแยกกัน

นี่คือสัตว์อสูรชั้นหก เย่หยางหวังว่าเมื่อเขากินมันเข้าไป กายามังกรคชสารชั้นเงินจะพัฒนาสู่ระดับสมบูรณ์แบบ

หลังจากอุ่นวายุอยู่สักพัก เนื้อตะขบยักษ์ก็ถูกบรรจุลง ในถังขนาดใหญ่กว่าร้อยละ จากนั้นเย่หยางก็เก็บมา

เย่หยางแยกถังไว้สองสามถัง หลังตรวจสอบเนื้อข้างใน พบว่าเป็นสีขาวนุ่มเรียบเนียนราวกับกำมะหยี่ ซึ่งตรงตามที่เขียนไว้ในตำราทุกประการ

ทุกคนช่วยกันทำเตาอย่างเนื้อสัตว์อสูร วางเนื้อไว้บน ตะแกรง ขณะเดียวกันเย่หยางก็ถามเรื่องการเก็บเกี่ยวในวันนี้

หวังเซ่อรายงานการเก็บเกี่ยวอย่างตื่นเต้น พวกเขา ได้รับหนังสัตว์อสูรมากกว่าห้าหมื่นชิ้น กว่าแปดสิบส่วนเป็นของ สัตว์อสูรชั้นสาม และอีกสามสิบส่วนเป็นของชั้นสี่

แก่นสัตรีอสูรอีกสี่หมื่นห้าพันชั้น กับวัตถุดิบต่างๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน เนื่องจากอวัยวะต่างๆ ของสัตรีอสูรก็มีค่ามากเช่นกัน

หลังจากคำนวณคร่าวๆ หากขายทั้งหมดนี้ ทหารแต่ละคนจะได้รับเหรียญทองอย่างน้อยห้าพันเหรียญทอง

สำหรับทหารผู้ยากจนเหล่านี้ เหรียญทองห้าพันเหรียญถือเป็นตัวเลขมหาศาล สามารถทำให้ทั้งครอบครัวมีชีวิตมั่งคั่งเจริญรุ่งเรือง

เย่หยางถามเกี่ยวกับกลไกการแจกจ่ายอีกครั้ง พอได้ฟัง เขาก็รู้สึกโล่งใจ หลังจากยืนยันว่าไม่มีการทุจริตหรือการติดสินบน

เขาบอกให้หวังเซ่อเตรียมช่วยเหลือเจ็จจุนครอบครัวทหารที่เสียชีวิต อย่าปล่อยให้พวกเขาต้องนอนตายตาไม่หลับ

หลังจากทุกอย่างถูกจัดเตรียมเรียบร้อย เนื้อก็ถูกย่างได้ที่ ผู้นำบางคนเช่นเย่หยาง เยี่ยววีหาน หลัวเสวี่เฟิง เย่ชิงเสวี่ยน เฟิงชิงเออร์ เมิ่งเฟยเริ่มมารวมตัวกัน พูดคุยเกี่ยวกับสงครามครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในวันนี้

ปัจจุบันพวกเขาไม่สามารถดื่มสุราจึงดื่มชาแทน

การต่อสู้ในวันนี้พวกเขาได้รับความชื่นชมจากทุกคน เป็นวันที่น่าภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตของเมืองเพย เพราะเขาดื่มชาให้กับทุกคนที่มาขอการวะ ซึ่งค่อนข้างคล้ายคลึงกับเย่หยาง เวลาดื่มสุรา

มีคนไม่มากที่มาขอการวะชากับเย่หยาง เพราะเย่หยาง เปรียบเสมือนเทพเจ้าในใจของพวกเขา การขอเขาจนชาเลย เหมือนเป็นการดูหมิ่นเทพของตน

เย่หยางก็พอใจกับสิ่งนี้เช่นกัน เขาหยิบเนื้อตะขาบขึ้นมา ใส่เข้าปาก ลิ้มรสชาติของมันอย่างเจี๊ยบๆ

บทที่ 138 เดินทางไกลหลายหมื่นลี้เพื่อไปช่วย

เมื่อขึ้นเนื้อเข้าปาก กระแสพลังก็ไหลเข้าสู่ท้องรวมกับ
สายนํ้า ทำให้รู้สึกเหมือนว่าร่างกายถูกอาบด้วยแสงแดด
อันอบอุ่น

ทุกวันนี้ความแข็งแกร่งทางกายภาพของเย่หยางบรรลุ
ถึงระดับน่าเหลือเชื่อ แม้ว่าเขาจะไม่ได้ใช้ร่างสัมฤทธิ์ออกมา
ทว่าสมบัติพิเศษธรรมดาก็ยากจะสร้างบาดแผลให้เขาได้

ด้วยเหตุนี้ เวลากินเนื้อสัตว์อสุภธรรมดา ร่างกายของเขา
จึงไม่มีการตอบสนองอีกต่อไป แต่เนื้อสัตว์อสุภชั้นหกในวันนี้ทำ
ให้เขาสัมผัสได้ถึงความสุขจากการที่ความแข็งแกร่งพัฒนา
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

เนื้อตะขาบขนาดใหญ่สองชิ้นมีน้ำหนักมากกว่าห้าร้อย
จิน หลังเย่หยางกินไปได้ประมาณหนึ่งก็หยุดกิน แล้วมุ่งความ
สนใจไปที่การย่อยพลังงานแทน

ผ่านไปไม่นาน เย่หยางก็ดูดซับพลังงานจนหมด ส่งผลให้ความแข็งแกร่งของเขาพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดดอีกครั้ง

ขณะเขากำลังมีความสุข ทหารผู้หนึ่งก็เดินมาหาเย่หยาง โกงคำนับแล้วกล่าว “ท่านเทียนอู่โหว มีชายผู้หนึ่งอยู่นอกประตูเมืองอ้างว่าเป็นศิษย์สำนักเทียนอู่ มีเรื่องสำคัญอยากจะขอพบท่านขอรับ”

ทุกคนตกตะลึงเมื่อได้ยินสิ่งที่ทหารกล่าว ขณะนี้อยู่ในช่วงคลื่นสัตว์อสูร ทุกเมืองอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก ตามหลักแล้วไม่น่าจะมีผู้ใดกล้าออกมาข้างนอกในยามนี้

ทันทีที่เย่หยางได้ยินเกี่ยวกับสำนักเทียนอู่ เขาก็บอกให้ทหารพาชายคนนั้นเข้ามาโดยเร็ว

เย่หยางรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมาในฉบับพลัน รู้สึกว่าสิ่งเลวร้ายกำลังจะเกิดขึ้น

ครู่ต่อมาชายหนุ่มผู้ที่แขนข้างหนึ่งหัก ร่างกายเต็มไปด้วยโลหิตก็มาปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน

แม้ว่าชายผู้นี้จะได้รับบาดเจ็บสาหัส ทว่าหลังจากเห็น
เย่หยางเขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนล้มลงกับพื้น

เย่หยางยื่นมือออกไปพยุงชายคนดังกล่าวอย่างรวดเร็ว
หน้าตาเขาดูคุ้นๆ แต่จำไม่ได้ว่าเคยเห็นคนผู้หนึ่งที่ไหนมาก่อน

เย่หยางหยิบยารักษาที่สกัดมาจากต้นไม้ปีศาจโยวหมิง
นำมาหยดใส่ปากของชายผู้นั้นเพียงหนึ่งหยด อาการบาดเจ็บ
ของชายคนดังกล่าวก็เริ่มหายดีด้วยเวลาไม่ถึงลมหายใจ เพียง
ชั่วครู่เขาก็ตื่นขึ้น

เมื่อชายคนดังกล่าวตื่นขึ้นมาเห็นเย่หยาง เขาก็รีบกล่าว
ทักทาย “น้องหลี่เฟิง คารวะศิษย์พี่เย่หยาง”

เย่หยางสับสนเล็กน้อย ก่อนกล่าวว่า “ไม่ทราบว่
ศิษย์น้องเดินทางข้ามผ่านทะเลสัตว์อสูรอันกว้างใหญ่มาหาข้า
ด้วยธุระอันใด”

ไม่เพียงเย่หยางที่สับสน ทุกคนต่างอยู่ในอาการงงวย
เมื่อเห็นว่าฝีมือของเขายู่แค่ระดับปรมาจารย์ยุทธชั้นหก การที่
สามารถเอาชีวิตรอดจากคลื่นสัตว์อสูรมาได้นับเขาโชคดีมาก

“เหตุผลที่ข้าเสี่ยงชีวิตมาที่นี่ก็เพื่อบอกข้อมูลสำคัญ
บางอย่างแก่ศิษย์พี่” หลีเฟิงกล่าว “ข้าเป็นศิษย์ของเมือง
หนานหลี”

“อันใดนะ” เมื่อได้ยินคำพูดดังกล่าวทุกคนก็พากันตกใจ
เพราะที่นั่งอยู่ห่างจากเมืองหนานหลีหลายหมื่นลี้ เขาต้องเผชิญ
อันตรายมากมายตลอดการเดินทาง

อีกทั้งเมืองปาฮวงกับเมืองหนานหลียังเป็นศัตรูกันมา
ตลอด ทำให้ศิษย์จากเมืองหนานหลีถึงเสี่ยงชีวิตมาเพื่อส่ง
ข้อความ

เมื่อเห็นความสงสัยของทุกคน หลีเฟิงจึงกล่าวว่า “บางที่
ศิษย์พี่อาจจำน้องชายผู้นี้ไม่ได้ แต่ข้าเคยได้รับความเมตตาจาก
ท่านตอนขึ้นบันไดสวรรค์เก้าอเวจี ชีวิตนี้ข้าจะไม่มีวันลืม”

พอได้ยินสิ่งที่เขากล่าว เยหยางกับเหล่าศิษย์ที่ยืนอยู่ที่อยู่
รอบตัวก็เข้าใจทันที

บนบันไดสวรรค์เก้าอเวจี เยหยางวิ่งกลับมาดิ่งเยื้องกับ
หลิวเสวียเฟิงขึ้นมาจากชั้นสองร้อยเก้าสิบเก้า

ขณะเดียวกันเขาก็ตั้งศิษย์จากเมืองหนานหลี่ไปยังชั้น
สามร้อยด้วยการเตะเพียงครั้งเดียว ทำให้เขาไม่ตกขอบและ
กลายเป็นศิษย์สำนักเทียนอู่อย่างเป็นทางการ

หลี่เฟิงเห็นทุกคนเริ่มจำได้จึงกล่าวด้วยสีหน้า
ขอบคุณ “ถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากศิษย์พี่ เกรงว่าหลี่เฟิง
คงตกขอบจนต้องกลับไปใช้ชีวิตธรรมดาสามัญ”

เย่หยางยิ้ม ในตอนนั้นเขาแค่ทำโดยไม่ได้คิดอันใด ไม่
คิดว่าคนผู้นี้จะจดจำความช่วยเหลือของเขาได้อย่างลึกซึ้ง เขา
มองดูชายคนดังกล่าวพร้อมกล่าวว่า “เรื่องอันใดที่ทำให้เจ้ายอม
เสี่ยงชีวิตมาบอกข้าถึงที่นี่”

คำกล่าวของเย่หยางดึงดูดความสนใจของทุกคนทันที
ทุกคนต่างก็มองไปยังหลี่เฟิง

หลี่เฟิงกัดฟันกล่าวว่า “ฮ่อเต้เทียนอู่สวรรคตแล้ว”

“อันใดนะ” คำกล่าวนั้นราวกับสายอัสนีฟ้าผ่า ทุกคน
ตื่นตกใจจนกล่าวไม่ออกสักรำ

ฮ่องเต้อาณาจักรเทียนอู่เป็นถึงยอดฝีมือระดับราชันยุทธ์ สามารถมีชีวิตอยู่อย่างน้อยสามร้อยปี ไฉนถึงมาสวรรคตอย่างกะทันหันในช่วงชีวิตอันรุ่งโรจน์เช่นนี้

เย่หยางตกใจ ถามกลับทันที “สวรรคตได้อย่างไร”

“พระองค์ถูกวางยาพิษโดยพระสนมซีกง พระสนมเป็นสายลับของอาณาจักรอูต้า ขณะฝ่าบาทกำลังยุ่งอยู่กับการต่อต้านคลื่นสัตว์อสูร นางได้วางยาพิษใส่ฝ่าบาทจนสวรรคต” หลี่เฟิงกล่าวอย่างเคร่งขรึม

นับตั้งแต่เย่หยางฝึกฝนเคล็ดสังหารเทพ เขาก็สามารถรับรู้ถึงเจตนาดีและร้ายของผู้คนอย่างชัดเจน จึงรู้ว่าคำพูดของหลี่เฟิงเป็นเรื่องจริงทั้งหมด

เย่หยางถอนหายใจยาว เขายังจดจำได้ดีว่าตนเคยจิบชาและสนทนาเต้ากับอาวโสผู้ทรงเกียรติคนนั้น แต่อีกฝ่ายกลับต้องมาตายเยี่ยงนี้ ช่างน่าเศร้ายิ่งนัก

“ยามนี้อาณาจักรเทียนอู่ตกอยู่ในความโกลาหล เมืองหนานหลี่ เมืองหลัวอิง รวมถึงเมืองอื่นๆ สมคบคิดกับอาณาจักรอูต้า พวกเขาใช้ประโยชน์จากคลื่นสัตว์อสูรโจมตีเมือง

หลวงของอาณาจักร ตอนนี้พวกเขามาถึงเมืองผิงหนานแล้ว”
หลี่เฟิงถอนหายใจกล่าว

เย่หยางหลับตา ตอนที่อยู่ในดินแดนลี้ลับเขาก็พอจะเห็น
การสมรู้ร่วมคิดระหว่างเมืองต่างๆ ในอาณาจักรเทียนอู่กับ
อาณาจักรอู๋ต้า

แต่เขาไม่คาดคิดว่าแผนการของอาณาจักรอู๋ต้าจะลึกซึ้ง
เพียงนี้ พระสนมซิงกงกลับกลายเป็นสายลับของอาณาจักรอู๋ต้า

ยามนี้ฮ่องเต้สวรรคต อาณาจักรตกอยู่ในความโกลาหล
วุ่นวาย อาณาจักรอู๋ต้าบุกเข้าโจมตี คลื่นสัตรี้อสูรปะทุ เมื่อ
เชื่อมโยงทั้งหมดเข้าด้วยกัน ทุกสิ่งก็ดูสมเหตุสมผล

เพียงแต่เย่หยางไม่แน่ใจว่าการปะทุของคลื่นสัตรี้อสูร
ก่อนเวลาจะเกี่ยวข้องกับอาณาจักรอู๋ต้าหรือไม่เท่านั้น

ถ้าไม่ใช่ แล้วทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ก็บอกได้
เพียงว่าอาณาจักรเทียนอู่กำลังจะล่มสลาย

แต่ถ้าทั้งหมดล้วนเกิดจากแผนการก็ถือว่าน่ากลัวมาก เพราะอีกฝ่ายสามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบของคลื่นสัตว์อสูร เช่นนั้นก็แสดงว่ามีผู้ชักใยคลื่นสัตว์อสูรอยู่เบื้องหลัง

ยิ่งเย่หยางคิดเชื่อมโยงเรื่องต่างๆ มากเท่าไรก็ยิ่งสับสนมากขึ้นเท่านั้น ยามนี้หลี่เฟิงกำลังนำกองทัพต่อต้านการรุกรานของอาณาจักรอูต้า แต่ผู้ทรยศจากภายในต่างหากคือภัยคุกคามยิ่งใหญ่ที่สุด

เย่หยางถามว่า “เจ้าพอรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ในสนามรบบ้างหรือไม่”

“เรื่องนี้ข้าไม่ทราบ พอข้ารู้ว่าเมืองหนานหลี่กบฏก็รีบออกจากเมืองมาอย่างเจียบๆ เพื่อมารายงานข่าวให้ศิษย์พี่ทราบ จะได้เตรียมพร้อมระวังตัว” หลี่เฟิงสายตึ้ง

เขาตอบไล่หลี่เฟิงแล้วกล่าว “น้องชายเจ้าช่างมีใจเด็ดเดี่ยว ข้าจะน้อมรับความรู้สึกนี้ไว้”

เมื่อเห็นเย่หยางตอบไล่ด้วยความปรารถนาดี หลี่เฟิงก็รู้สึกสะเทือนใจและกล่าวว่า “หากไม่ได้รับความ

ช่วยเหลือจากศิษย์พี่ในวันนั้น หลีเพิงคงไม่อาจมายืนในจุดนี้ได้
ต่อให้หลีเพิงต้องตายก็ไม่เสียใจ”

“ยอดเยี่ยม” กลุ่มคนที่อยู่รอบๆ ต่างยกนิ้วให้หลีเพิง มี
คนไม่มากที่มั่งมันจะตอบแทนความเมตตาเช่นนี้

การที่เขายอมเสี่ยงชีวิตเดินทางไกลหลายหมื่นลี้เพื่อ
รายงานเรื่องดังกล่าวให้กับเย่หยางฟังเพียงเพื่อขอบคุณความ
เมตตาที่เคยช่วยเหลือเขาในครั้งนั้น ทำให้ทุกคนรู้สึกชื่นชมมาก

หลังจากนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง หลีเพิงก็ทำท่าอยากจะกล่าว
อะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็อดกลั้นไว้

ทว่าสิ่งนี้ดึงดูดความสนใจของเย่หยางเป็นอย่างยิ่ง “หาก
เจ้ามีอะไรจะพูดก็พูดออกมาเลย ไม่ต้องห่วง”

“ข้าได้ข่าวว่าพี่สาวอยู่โยวหลันจากสำนักของเราตกอยู่ใน
เงื้อมมือของเมืองหนานหลี พวกเขากำลังวางแผนจะใช้
ประโยชน์จากพี่สาวอยู่โยวหลันไปข่มขู่เมืองผิงหนาน” หลีเพิง
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตัดสินใจกล่าวออกมาในที่สุด

เมื่อเย่หยางไต้ยินว่าอุ๋โยวหลันตกอยู่ในเงื้อมมือของ
เมืองหนานหลี หัวใจของเขาก็สั่นไหว ลางสังหรณ์เลวร้ายในใจ
เริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ภาพหนึ่งแวบเข้ามาในใจของเขา อุ๋โยวหลันกล่าวด้วยความ
เศร้าโศก ‘หากวันหนึ่งข้าตาย เจ้าจะรำไห่เพื่อข้าหรือไม่’

หัวใจของเย่หยางสั่นไหว เขาต้องการไปช่วยอุ๋โยวหลัน
ทันที เพียงสะบัดมือ วิหคห้าสิ่ก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าเย่หยาง

เขากระโดดขึ้นไปบนหลังวิหคห้าสิ่พร้อมกล่าวว่า “ยามนี้
สงครามในเมืองปาฮวงสงบลงแล้ว พวกเจ้าจงอยู่ปกป้องที่นี่
ต่อไป สยงไคซานจะอยู่กับพวกเจ้าด้วย ต่อให้สัตว์อสูรระดับ
ราชันปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ทุกคนก็น่าจะรับมือได้”

“ศิษย์พี่ท่านไปคนเดียวไม่ได้ ในเมืองหนานหลีมีกอง
ทหารกว่าหนึ่งแสนนาย มีราชายุทธ์สามคนกับยอดยุทธ์อีกนับ
ร้อย ถ้าไป ท่านอาจจะตกหลุมพรางของพวกมัน” หลีเฟิง
อยากจะตบปากตัวเอง เขาไม่ควรเล่าเรื่องนั้นออกไปจริง ๆ

เย่ฮวี่หานกล่าว “ให้ข้าไปด้วย”

หลัวเสวียเฟิงเองก็กล่าวเช่นกัน “พี่ใหญ่ พวกมันมีกันมาก ให้เข้าไปช่วยสับพวกมันเถอะ”

เมื่อเห็นว่าทุกคนอยากติดตามไปด้วย เย่หยางก็โบกมือส่ายศีรษะปฏิเสธแล้วกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าสงครามในเมืองปาฮวงจะสงบลงแล้ว แต่คลื่นสัตว์อสูรครั้งนี้แปลกมาก ไม่รู้ว่ามีผู้ใดอยู่เบื้องหลังหรือไม่ ดังนั้นพวกเจ้าต้องอยู่ที่นี้”

“หากมีคลื่นสัตว์อสูรปรากฏขึ้นอีก ความพยายามก่อนหน้านี้ของเราจะสูญเปล่า ความปลอดภัยของผู้คนในเมืองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

“เย่หยาง ไฉนเจ้าถึงไม่พาสยงไคซานไปด้วย จะได้ช่วยเหลือเจ้าได้” เย่ชิงเสวียนกล่าวอย่างอ่อนโยน

เย่หยางส่ายศีรษะแล้วกล่าวว่า “สยงไคซานไปด้วยไม่ได้เด็ดขาด หากสัตว์อสูรชั้นหกปรากฏตัวขึ้นมา ทั้งเมืองจะถูกทำลาย”

ความแข็งแกร่งของสยงไคซานไม่น้อยไปกว่าสัตว์อสูรชั้นหกสามัญทั่วไป เพียงแต่มันยังปรับตัวเข้ากับกฎของโลกภายนอกไม่ได้ จึงยังไม่บรรลุชั้นหก

มีเพียงต้องทั้งสงโคซานไว้เท่านั้น เย่หยางถึงจะกล้า
จากไปอย่างสบายใจ เขาโบกมือเพื่อหยุดไม่ให้ทุกคนพยายาม
ขอไปด้วย “ข้าตัดสินใจแล้ว พวกเจ้าอย่าพยายามอีกเลย ข้าขอ
ฝากปลอดภัยของเมืองปาฮวงไว้กับพวกเจ้าด้วย”

เย่หยางประสานมือเข้าหากัน วิหคห้ำหือส่งเสียงกรีดร้อง
เบาๆ จากนั้นก็บินหายไปนยามราตรีท่ามกลางสายตาของทุก
คน

ยามเช้าตรู่แต่กลับไร้ซึ่งแสงตะวัน เพราะมีเมฆดำปกคลุม
ผืนฟ้า ไม่เพียงเท่านั้นมันยังปกคลุมหัวใจของทหารทุกคน
ในเมืองเจียนสู่ด้วย

เมืองเจียนสู่เป็นหนึ่งในสิบหกเมืองของอาณาจักร
เทียนอู่ เมื่อกระแสน้ำวอสุรระเบิดขึ้น เมืองนี้จึงได้รับผลกระทบ
เช่นกัน

จ้าววินเจียงเจ้าเมืองเจียนสู่ยมองดูคลื่นน้ำวอสุร
ระยะไกลด้วยสีหน้าขมขื่น น้ำวอสุรขึ้นหารูปร่างใหญ่โตสองตัว
ตรงหน้าทำให้เขารู้สึกสิ้นหวัง

แม้ว่าฝีมือของเขาจะอยู่ในระดับราชายุทธ์ แต่ก็มีโอกาสเพียงเล็กน้อยที่จะเอาชนะสัตว์อสูรชั้นห้าได้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงสองตัวในคราวเดียว

เมื่อมองย้อนกลับไปดูสีหน้าผู้ใต้บังคับบัญชา จ้าววินเจียงก็ตระโกนว่า “แม้วันนี้เราต้องตาย แต่เราก็ตายอย่างกล้าหาญ จงสู้ หลังโลหิตเพื่อคนที่เรารัก สंहारมันให้มากที่สุด!!”

คำกล่าวของจ้าววินเจียงทำให้โลหิตในกายของเหล่าทหารเดือดพล่าน ในเมื่อพวกเขาต้องตายกันหมดอยู่แล้ว เหตุใดถึงไม่แลกชีวิตสंहารพวกมันให้ได้มากที่สุดเล่า

“ทหารทุกคนฟังคำสั่ง สंहารพวกมันให้หมด” เมื่อเห็นว่าไม่สามารถปกป้องเมืองนี้อีกต่อไป พวกเขาจึงคิดต่อสู้อย่างตัวตายไปพร้อมกับสัตว์อสูร สंहารพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

จ้าววินเจียงรู้อยู่แกล้วว่านอกจากตนที่มีฝีมือระดับราชายุทธ์ชั้นสามนภา ผู้แข็งแกร่งที่สุดในหมู่ทหารล้วนอยู่แค่ระดับยอดยุทธ์และมีเพียงสามคนเท่านั้น

ส่วนเรื่องที่จะให้ปรมาจารย์ยุทธ์ช่วยเข่นฆ่าสัตว์อสูรชั้น
ห้านั้นไม่สมเหตุสมผลอย่างสิ้นเชิง แค้โจมตีทะเลาะการป้องกันยัง
ทำไม่ได้ แล้วจะสังหารพวกมันได้อย่างไร

สิ้นเสียงตะโกนของจ้าววินเจียง ทหารทุกคนก็รีบวิ่งกรู
ไปยังคลื่นสัตว์อสูร พวกเขารู้ดีว่าวันนี้ตนคงโชคไม่ดี จึงเตรียม
ใจรอความตายด้วยความเศร้าสลด

“แกวัก”

เสียงนกร้องดังขึ้นเหนือสนามรบ ตามมาด้วยเสียงอัน
ทรงพลังที่ทำให้โลหิตในกายทุกคนเดือดพล่าน “จงสู้ ทหารกล้า
ทั้งหลาย ชัยชนะจะเป็นของพวกเจ้า”

บทที่ 139 จิตสังหารอันล้นหลาม

เสียงนกร้องดังขึ้นเหนือสนามรบ ตามมาด้วยเสียงอันทรงพลังที่ทำให้โลหิตในกายทุกคนเดือดพล่าน “จงสู้! ทหารกล้าทั้งหลาย ชัยชนะจะเป็นของพวกเขาเจ้า”

เสียงดังกล่าวดังไปทั่วสนามรบ สร้างความตกตะลึงให้แก่เหล่าทหารผู้โศกเศร้า ทันใดนั้นพวกเขาก็เต็มไปด้วยความหวัง

ทุกคนเห็นสัตว์อสูรตัวใหญ่ซึ่งมีปีกหลากสีสันอยู่บนท้องฟ้า ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาสวมชุดสีดำกำลังทำมุทราสร้างสัญลักษณ์ต่างๆ

ทันใดนั้นกำปั้นขนาดใหญ่หลายสิบจี้ก็ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า พร้อมโจมตีเข้าสู่สัตว์อสูรชั้นห้าทั้งสองตัวอย่างรุนแรง

‘ตูม!!!’

หลังสิ้นสุดเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น หลุมขนาดใหญ่กินรัศมีหนึ่งร้อยจี้ก็ปรากฏขึ้น ในพื้นที่ดังกล่าวปรากฏซากศพของ

สัตว์อสูรชั้นห้าทั้งสองตัวที่ถูกบดขยี้จนแหลกเหลว แม้แต่
สัตว์อสูรที่อยู่โดยรอบกว่าครึ่งยังถูกสังหารจนตกตายไปตามกัน

มีเพียงสัตว์อสูรชั้นสามและสูงกว่าบางตัวที่ยังมีชีวิตอยู่
แต่พวกมันก็นอนตัวสั่นงันงกอยู่บนพื้นแล้ว

เมื่อฝุ่นกระจายหายไป ทุกคนในเมืองเจียนส่วยต่างก็ตก
ตะลึงกับสถานการณ์ตรงหน้า

เมื่อมองดูหลุมขนาดใหญ่ พวกเขาก็ก้าวไม่ออกอยู่นาน
เมื่อพยายามค้นหาร่างของชายคนดังกล่าวก็พบว่าร่างนั้น
หายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

จ้าววินเจียงมองไปยังหลุมขนาดใหญ่ตรงหน้า ก่อน
พึมพำขึ้นว่า “ข้าไม่ได้ตาฝาดไปใช่ไหม การโจมตีเมื่อสักครู่
เป็นฝีมือของชายหนุ่ม”

“นายท่าน ท่านมิได้ตาฝาด คนผู้นั้นคือโหวอันดับหนึ่ง
ของอาณาจักรเทียนอู่ เทียนอู่โหว” ผู้ที่อยู่ข้างๆ กระซิบให้
จ้าววินเจียงฟัง

“ไอ้หย่า! ข้าจำได้แล้ว เมื่อไม่กี่เดือนก่อนฝ่าบาทป่าวประกาศเรื่องนี้ไปทั่วทั้งใต้หล้า ทั้งยังส่งภาพเหมือนของเขามาด้วย พอเจ้ากล่าว ข้าก็จำได้ขึ้นมาทันที” จ้าวอวินเจียงกล่าวด้วยดวงตาเบิกกว้าง

จากนั้นเขาก็ยิ้มอย่างขมขื่นกล่าวว่า “ตอนนั้นฝ่าบาทแต่งตั้งเขาให้เป็นเทียนอู่โหว่ ข้ายังเยาะเย้ยว่าฝ่าบาททรงเลอะเลือนที่แต่งตั้งเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมเป็นเทียนอู่โหว่

“ที่แท้ฝ่าบาทก็คาดการณ์ไว้แล้วว่าในอนาคตคนผู้นี้จะต้องทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้า เมื่อสักครู่ข้าสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของเขาที่อยู่แค่ระดับปรมาจารย์ยุทธ์เพียงเท่านั้น แต่กลับใช้วิชาระดับโลกได้จริงๆ” จ้าวอวินเจียงกล่าวอย่างละอายใจ

ด้วยเพราะปัจจุบัน แม้แต่ตัวเขาเองยังไม่อาจใช้วิชายุทธ์ระดับโลกได้ ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่หวาดกลัวสัตว์อสูรชั้นห้าขนาดนี้

หลังจากเรียกสติคืนมา จ้าวอวินเจียงก็มองเหล่าทหารที่ยังไม่หายจากอาการตื่นตระหนก พลันตะโกนขึ้นว่า “ยามนี้

ไม่ใช่เวลามานี้นง เทียนอุโหว่ได้ช่วยกำจัดภัยคุกคามใหญ่สุด
ไปแล้ว ถึงเวลาที่พวกเราต้องแสดงฝีมือ จงสังหารมันซะ!”

“ฆ่า!” ขวัญกำลังใจทั้งกองทัพเพิ่มขึ้นจากคำพูดและการ
โจมตีของเย่หยาง พวกเขาทั้งหมดเริ่มสังหารสัตว์อสูรที่เหลือ

เมืองผิงหนาน เมืองที่มีความแข็งแกร่งเป็นอันดับเจ็ดของ
อาณาจักรเทียนอู่ ยามนี้ทั่วทั้งเมืองกำลังเตรียมทำ
สงคราม

แต่เป้าหมายของสงครามในครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากศัตรูหรือ
สัตว์อสูร แต่เป็นความขัดแย้งภายใน

ประตูเมืองผิงหนานปิดแน่น นอกประตูเมืองห่างออกไป
สิบ里有ทหารมากกว่าสองแสนนายพร้อมอาวุธครบมือยืน
ตระหนักรูญดูเขา ปลดปล่อยแรงกดดันและจิตสังหารออกมา
อย่างไร้สิ้นสุด

เบื้องหน้ากองทัพอันเกรียงไกรกว่าสองแสนนายคือโครง
ไม้ขนาดใหญ่ซึ่งด้านบนมีหญิงงามผู้หนึ่งถูกมัดไว้อยู่

ในเวลานี้แสงตะวันเจิดจ้ากำลังส่องสว่างแผดเผาร่างของนาง เส้นผมยาวสลวยกลายเป็นยุ่งเหยิง ริมฝีปากมันวาวเริ่มแห้งแตก สายตามองไปยังทิศทางหนึ่งอย่างสับสน ไม่มีใครรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

คนผู้นี้คืออู๋โยวหลัน ถ้าเย่หยางอยู่ที่นี้ เขาคงบอกได้ว่าทิศทางที่นางกำลังมองอยู่คือเมืองปาฮวง

ด้านบนสุดของเมืองผิงหนาน ผู้คนมากกว่าหนึ่งโหล กำลังมองดูอู๋โยวหลันจากระยะไกล สาวน้อยอายุเพียงสิบสี่หรือสิบห้าปีกล่าวกับชายวัยกลางคนทั้งน้ำตาว่า “เสด็จพ่อ ท่านจะไม่ช่วยเสด็จพี่จริงๆ หรือ”

ชายวัยกลางคนมีสีหน้าแน่วแน่ ความเจ็บปวดที่ตนไม่สามารถทำอะไรได้ปรากฏขึ้นบนใบหน้าจนแทบจะกัดคอตัวเอง เขาถอนหายใจ “ช่วยไม่ได้”

สาวน้อยกล่าวด้วยโทสะ “เสด็จพี่ยอมเสียสละมากมายเพื่อประโยชน์ของตระกูล แต่ท่านกลับปฏิเสธที่จะช่วยเหลือนาง? ช่างเลือดเย็นยิ่งนัก”

“หุบปาก!” ชายวัยกลางคนตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด “เห็นได้ชัดว่าศัตรูใช้พี่สาวของเจ้าเป็นกับดักล่อพวกเรา โยรวู้ เจ้าเลอะเลือนขนาดนี้ได้อย่างไร ไม่ใช่ข้าสอนเจ้าเรื่องพิชัยสงครามไปหมดแล้วรี!”

สาวน้อยผู้นี้ก็คือ อุโยรวู้ น้องสาวของอุโยวหลัน ยามนี้ร่างของนางสิ้นสะท้านเต็มไปด้วยความหวาดกลัวต่ออำนาจของเสด็จพ่อ ปกติเสด็จพ่อจะรักเอ็นดูนางมาโดยตลอด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาตำหนินางอย่างรุนแรง

ถึงกระนั้นอุโยรวู้ยังคงตื้อรั้น แม้ว่าน้ำตาจะไหลพราก นางก็ยังกล่าวอย่างเย็นชาว่า “ลูกไม่สนเรื่องพิชัยสงคราม รู้เพียงว่าสตรีที่อยู่ตรงนั้นเป็นเสด็จพี่ของลูก ต่อให้ลูกต้องตายก็จะช่วยเสด็จพี่ให้จงได้ ขนาดสัตว์อสูรยังไม่ทิ้งลูกของตัวเอง แล้วพวกเราด้อยค่ายิ่งกว่าสัตว์อสูรนั้นหรือ”

“สารเลว!” ชายวัยกลางคนโกรธมาก

เพียะ!

ฝ่ามือใหญ่ตบเข้าที่โหนกแก้มขวาของอุโยรวู้ ทิ้งรอยแดงรูปฝ่ามือไว้บนแก้มหยกขาวของนาง

ดวงตาของอุโยรวู้เอ๋อลันไปด้วยหยาดน้ำตา นางมอง
เสด็จพ่อของตนเองอย่างไม่ยอมแพ้ สายตาเต็มไปด้วยความ
แน่วแน่

มือของชายวัยกลางคนหยุดกลางอากาศ เมื่อเห็นรอยนิ้ว
มือบนใบหน้าของลูกสาว อยู่ๆ ก็รู้สึกทนไม่ไหว เขาพยายามสูด
หายใจเข้าลึกแล้วกล่าว “เจ้ายังเด็กนัก มีบางสิ่งที่เจ้ายังไม่เข้าใจ
ไม่ใช่จะทำตามอำเภอใจได้ทุกอย่าง”

อุโยรวู้ไม่สนใจแก้มแดงซ้ำของตัวเอง เพียงปาดน้ำตา
ออกพลางกล่าวเสียงดัง “ข้าไม่เข้าใจ! ข้าไม่เข้าใจในสิ่งที่
เสด็จพ่อกังวลอยู่ หากไม่อาจปกป้องได้แม้แต่คนใกล้ตัว เช่นนั้น
จะฝืนการยุทธ์ไปทำไม ถ้าท่านไม่ไปลูกจะไปเอง”

เมื่อเห็นอุโยรวู้หันหลังเตรียมจะพุ่งทะยานไปช่วยพี่สาว
ความรู้สึกผิดของชายวัยกลางคนก็กลายเป็นความโกรธเกรี้ยว
เขาตะโกนห้ามทันที “หยุดเดี๋ยวนี้!”

อุโยรวู้หันกลับมาอย่างเย็นชาแล้วกล่าว “อันใดอีก ท่าน
ไม่คิดจะช่วยเสด็จพี่ ตอนนี้ยังห้ามลูกไม่ให้ไปช่วยเสด็จพี่อีก
หรือ!”

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าพวกมันมีมากขนาดไหน หากไปที่นั่น เจ้าก็จะตาย ไยเจ้าถึงโง่เขลาเพียงนี้” ชายวัยกลางคนกล่าวด้วย โทสะ

“ต่อให้ลูกต้องตายก็ขอแสดงเจตจำนงว่าจะไม่ยอมแพ้ แม้ต้องตายก็ยังดีกว่าเป็นเต่าหืดหัว” อุโยรวรากล่าวอย่างเย็นชา

เมื่อถูกบุตรสาวกระตุ้นเช่นนี้ ชายวัยกลางคนก็โกรธจน ควันออกหู เขาตะโกนด้วยโทสะว่า “นั่นไม่ใช่ความกล้าหาญ รู้ว่าต้องตายแต่ก็ยังจะไป มันคือการกระทำที่โง่ยิ่งกว่าโง่เสียอีก!”

“ไม่ว่าโง่แค่ไหน ลูกก็ไม่อาจทอดทิ้งเลือดเนื้อเชื้อไข เดียวกัน ต่อให้ลูกต้องตายก็จะตายไปพร้อมกับเสด็จพี่” หลังจากกล่าวเช่นนั้น อุโยรวราก็หันหลังทะยานออกไปนอก เมือง

“บัดจบ! หยุดนางเตี๋ยวนี” ชายวัยกลางคนคำราม นับพลันยอดดยุทธ์สี่คนก็ลงมือพร้อมกันเพื่อหยุดยั้งอุโยรวร

อุโยรวรมีฝีมืออยู่แค่ขั้นบชั้นสี่ จึงถูกยอดดยุทธ์สี่คนสยบ จนไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว หายใจได้อย่างยากลำบาก

“ขออภัยคุณหนู พวกเราแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น”
ยอดยุทธ์กล่าวขอโทษ

แม้ว่าอุโยวรัวจะเป็นแก้วตาดวงใจของอ่องผิงหนาน แต่นางก็ถ่อมตัวมาก

องค์รักษ์เหล่านี้จึงรักใคร่นางยิ่งนัก เมื่ออ่องผิงหนานออกคำสั่งพวกเขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำตาม

ก่อนที่อุโยวรัวจะทันได้กล่าวอันใดก็มีเสียงดังเข้ามาจากด้านนอกเมือง “อ่องผิงหนาน ถึงเวลาที่ตกลงกันแล้ว ท่านควรให้คำตอบแก่พวกเรา”

สีหน้าของอ่องผิงหนานมีดมนลง เขากล่าวกับคนที่อยู่หน้ากองทัพทั้งสองว่า “มู่ซื่อสยง เจ้าอย่าเสียเวลาเปล่าเลย ข้าอ่องผิงหนานยอมตายดีกว่าทรยศอาณาจักรเทียนอู่”

คนผู้นี้คือมู่ซื่อสยงเจ้าเมืองหนานหลี่ มู่ซื่อสยงสายศีระะกล่าวอย่างเสียใจ “ไยเจ้าถึงตั้งด้านเช่นนี้ ฮ้องเต็กก็สวรรคตไปแล้ว คิดว่าอาณาจักรเทียนอู่ยังมีหวังอีกหรือไร”

“หยุดกล่าวเหลวไหลได้แล้ว ถ้าจะบุกก็เข้ามา มาดูว่าเจ้าจะยึดเมืองผิงหนานได้หรือไม่” อ๋องผิงหนานยิ้มเยาะ

หน้าไม้พิฆาตเทพหลายร้อยตัวในเมืองผิงหนานเล็งเป้าไปยังด้านหน้า รอให้ศัตรูก้าวเข้ามาในระยะก่อนจะยิง

หน้าไม้พิฆาตเทพเป็นอาวุธลับของอาณาจักรเทียนอู่ที่มีพลังทำลายล้างสูงมาก มีเพียงกองกำลังบางส่วนเท่านั้นที่มีคุณสมบัติพอที่จะครอบครองมัน ซึ่งเมืองผิงหนานเป็นหนึ่งในนั้น

นี่เป็นสาเหตุที่มู่ซือสงยังไม่กล้าโจมตี ต่อให้จับอ๋องผิงหนานได้ พวกเขาก็ต้องประสบกับความสูญเสียอย่างหนักที่เขาไม่อาจแบกรับ

เมื่อเห็นว่าอ๋องผิงหนานไม่สะทกสะท้านแม้แต่หยดสีหน้าของเขาก็บิดเบี้ยว โทสะผุดขึ้นในใจ จากนั้นก็แสยะยิ้มอย่างน่าสะพรึงกลัว

เขาชี้ไปทางอุโยวหลันที่ผูกมัดอยู่บนกรอบไม้ พร้อมยิ้มอย่างน่ารังเกียจ “อ๋องผิงหนานช่างมีจิตใจมันคงเด็ดเดี่ยว แต่ข้าอยากจะรู้มากกว่าบุตรสาวของเจ้าจะทนได้หรือไม่ ฮ่าๆ”

ดวงตาของอ่องผิงหนานดูเหมือนจะลุกเป็นไฟ เขามองไปยังมู่ซื่อสยงอย่างเย็นชา ไม่กล่าวอันใดสักคำ

มู่ซื่อสยงกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ “บุตรสาวของเจ้ามีเรือนร่างงดงามจริงๆ แถมฝีมือก็อยู่ในระดับยอดเยี่ยม ข้าอยากรู้ดีกว่านางจะรองรับบุรุษได้สักกี่คน”

“แต่ไม่ต้องกังวลไป เรามีทหารสองแสนนาย น่าจะทำให้นางพอใจได้ ฮ่าๆๆ”

ขณะที่มู่ซื่อสยงกำลังหัวเราะอย่างสะใจ กองทหารที่อยู่ด้านหลังก็เริ่มหัวเราะเสียงดังตาม บางคนเริ่มมองอู๋โยวหลันที่อยู่บนกรอบไม้ด้วยดวงตาเป็นประกาย

“บัดซบ!” อ่องผิงหนานกำหมัดแน่น เล็บจิกแทงเข้าไปในเนื้อ โลหิตค่อยๆ ไหลหยดลงพื้น

อู๋โยวหลันซึ่งตกอยู่ในอาการมีงงบนโครงไม้อยู่ๆ ก็หวาดหวั่นพรั่นพรึง นางไม่ได้กลัวตาย แต่กลัวความอัปยศอดสูที่จะได้รับซึ่งน่าครั่นคร้ามกว่าความตายหลายพันเท่า

บัดนี้พลังยุทธ์ของนางถูกผนึก จึงออกแรงหรือใช้กำลัง
ภายในไม่ได้ ไม่สามารถแม้แต่จะฆ่าตัวตาย

“ไม่” อุโยวรั้วถูกปล่อยตัวแล้ว นางรำให้คุกเข่าลงต่อหน้า
อ๋องผิงหนาน กอดขาบิดาพลงรำให้สะอีกสะอื่น “เสด็จพ่อ
โปรดช่วยเสด็จพี่ด้วย”

อ๋องผิงหนานปาดน้ำตาจากหางตาเบาๆ หลับตาลงด้วย
ความเจ็บปวดแล้วกล่าวว่า “โยวรั้ว...ข้าขอโทษ ข้าสัญญากับ
เจ้าไม่ได้ ข้าไม่อาจสละชีวิตทุกคนในเมืองเพื่อช่วยพี่สาวของ
เจ้า”

“เสด็จพ่อ ท่านใจร้ายยิ่งนัก” อุโยวรั้วชี้นิ้วไปทาง
อ๋องผิงหนานอย่างเศร้าโศก

อ๋องผิงหนานยังคงนิ่งเงียบ ปล่อยให้บุตรสาวกล่าวโทษ
ตนเอง เขาพยายามกักดัน คอบคุมร่างกายไม่ให้สั่นไหวมาก
ที่สุด

“ฮ่าๆ ในเมื่อเจ้ายังคงเพิกเฉยก็อย่าโทษข้าที่ไร้ปราณี”
หมู่เชื้อสยงเยาะเย้ยพร้อมโบกมือ

ทันใดนั้นคนที่อยู่ด้านหลังก็ค่อยๆ ลดโคร่งไม้ลง จากนั้นก็พาอุโยวหลับมาหาผู้ซื้อสยอง

ผู้ซื้อสยองมองอ่องผิงหนาน ก่อนจะหันกลับมามองอุโยวหลับ พร้อมกล่าวเยาะเย้ยว่า “สายเลือดตระกูลอยู่ยอดเยี่ยมจริงๆ บุตรสาวที่เจ้าให้กำเนิดช่างงดงาม มีเพียงสตรีเช่นนี้ถึงเหมาะที่จะเซยชม”

คำกล่าวของผู้ซื้อสยองทำให้ทหารหลายหมื่นคนในเมืองผิงหนานโกรธแค้นสุดแสน พวกเขาตะโกนว่า “ท่านเจ้าเมือง เราไปฆ่าพวกมันเถอะ”

“หุบปาก! ผู้ใดที่กล้าวาจาเหลวไหลจะถูกประหาร!” อ่องผิงหนานตะโกนอย่างเจ็บขาด ระวังอารมณ์ของทุกคน

คำกล่าวของอ่องผิงหนานช่วยระงับอารมณ์โทสะของเหล่าทหารทั้งหมด ป้องกันไม่ให้แผนการของผู้ซื้อสยองประสบความสำเร็จ แวตตาของผู้ซื้อสยองเปล่งประกายโหดร้าย

“ในเมื่ออยากเห็นบุตรสาวของตนเองต้องอับอาย ข้าก็จะสนองให้” ลิ่นเสียงเขาก็เอื้อมมือออกไปดึงเสื้อผ้าของอุโยวหลับ

“แกวัก!!”

เสียงนกร้องดังก้องไปทั่วทุกสารทิศ วิหคห้าสียาวกว่าสิบ
จั้งร่อนลงพื้น ชายหนุ่มชุดดำปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน

ดอญาน

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 4

灵武弑九天

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《灵武弑九天》 Vol.4

Author: 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงวิธีทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 4 / 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi : เขียน; ธนัฐธยาวัล และ

ปะการังสีเพลิง: แปล จาก 灵武弑九天.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 634 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ธนัฐธยาวัล และ ปะการังสีเพลิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7271-7